

W i s b r

Den Första:

Nu kan jag wäl säga min lycka &c.

Sjunges under sin egen ljufliga Melodie.

Den Andra:

De handla nu med Folk, som &c.

Sjunges som: Aft! Fader wil du nu för
Groden Herde wara, &c.

Den Tredje:

Joachim uti Babylon, Hade &c.

Sjunges under sin egen behagliga Melodie.

Örebro, Tryckte hos J. W. EJMDS, MDCCLXXXVII.

Exemplaret kostar 6 runstücken.

Den Första:

1.

Nu kan jag väl säga min lycka är föga; En den som jag älskar hon var mig otro. Den tid jag tänkte mig lefwa förnögder, Då blef min glädje förvånd i oro. Jag tänkte ej än, At sådan en wän, Skulle af falskhet gifwa mig nej.

2.

Skam ger jag den, som swiker sin nåsta. Synes dig detta anstå dig så väl? Nu står dig fritt at välja det bästa, Dock agta och tänk på din dyrbara själ, När du rusar fram Förutan att skam Grån en til den andra hwad synes dig derom?

3. Herren

3.

Herren som alla så grant kan distilla, Herren som känner båd fattig och rik Han väl din otro och falskhet belönar, Herren försörjer så väl mig som dig. Ja Herren vi må förhlita uppå Herren är trofast när alt skal förgå.

4.

Vinden hon växer alt ofwan på bergen. Du står så högt up i tankarna min, Förutan de rosor och dyrbara blommor, Som jag kan taga i hjerta och sinn, Att sata wännen min, Kär ängelen sin, Att kan du ej blifwa kärasten min?

5.

Hyser du det hwad du mig har förlofwat Och hwad du med munnen har talt. Brevvet jag skref det har dig wist sårat; En du har varit mit enda utwalt. Det lönlige bref Om natten jag skref. Du hölt ej den lofwen som mig lofwad blef.

6.

När jag dig noga och grant observerar, Så har du en annan långt färar än mig, Den utaf rikdom och skönhet

Het hofwerar, Tycker du passa åt dig.
Du tyckte at jag War ej til behag.
Du hafwer gjordt mig mång sorgelig
dag.

7.

Wore jag riker wist hade jag wän-
ner, Ja wänner i werlden som wore
til at tro, Men nu är jag fattig,
flått ingen mig känner, Alla mig ha-
ta och är mig emot Men Gud han
är min wän, Som bor i himmelen,
Han trofast är och råder wäl ån.

8.

Simson den starke af stöfan blef
narrad, Alt sit förtroende til henne
han bar. Jag har och ärfarit just
äfwen det samma, Som tänkte med
henne at stå mig helt bra; Men nu
har det gått, Som de hafwa spådt:
Den jag hafwer älskat, den har mig
försmått.

9.

Men nu är jag redo och nu är jag
färdig Och nu wil jag resa, jag kan
intet mer. Tack för hwar tima och
för hwar minut, Som jag hos dig
warit och lefwat så wäl. Afsted hör
mig Nu taga af dig, Och säga tack
åra för mig.

10. Til

10.

Til en beslutning jag önskar och be-
der: Herren Gud gifwe mig lycko
dertil, Alt jag med tiden en annan ut-
skåder, Den utaf hjertat mig älska
wil. Derpå jag nu slår utur min
hog Kärlighets tankar och blir lifsom
du.

Den Andra:

1.

De handla nu med Golt, som Mjöl-
naren med Råttan, När hon i
fållan satt, sig jämlra öfwermåttan,
För ödets grymma slut, ty sade han
du tjuf, Som stulit Måg och Korn
ifrån min gwarne-struf.

2. Du arge sturske bof nu skal du
dyrt betala, Swad du tilförne gjordt,
det skal ej längre hala, Den Råttan
bad om nåd, Min Herre, min Pa-
tron, Af milda gunst och nåd mit ar-
ma Lif förskon.

3. Er Såd jag stulit har, men blott
at magen måtta, Jag har ej handla
tänkt,

tänkt, ell' Förråds-Hu? uprätta, Af
samma bröderskap wi äro bägge två,
I qvarnar wet man wäl hur ofta
plår tilgå.

4. Som nu til sit försvar den Rät-
tan tala tänkte, Ut hennes onda sak
alt mer och mer upblänkte, Det Mjöl-
narn helt förtröt, sin tjuif sig förebrå,
En sade han du tjuif, nu skall du snart
förgå.

5. Wil du bland ärligt folk dig och
i sällskap föra, Så skal jag låra dig
med skjälls-ord mig ei röra. Han lät
således straxt Skarprättaren sin Rätt,
På stunden komma fram och taga Fån-
gen fatt.

6. Som domen affagd war så må-
ste Rättan stupa, Förutan rep och garn
han afdrog hennes strupa, Det hån-
der mången gång, en fattig blifwer
trängd, Och mången liten tjuif, blir
af en större hängd.

Den Tredje.

I.

Joachim uti Babylon, Hade en hu-
sfru Susanna.

Töm

Töm war fanna, töm war fanna,
skal för des Person.

2.

Joachim stod för Bröders bord;
Kunde tractera sin nästa,
Ge til bästa Ge til bästa wid et du-
fat bord.

3.

Grun uti huset gaf så mycket behag
hungriga friare war endaste dag,
Falliralla, falliralla, frist uti vårt
lag.

4.

Joachims trädgård han war med maner,
lusthus tapeter af siden.
Middagstiden, middagstiden ged
Susanna ned.

5.

Ekar och Linder stod der rundt om
en Dam skönsta Susanna hon der
plaska och sam,
Bäst hon plaska, Bäst hon plaska,
Skymta liljor fram.

6.

Uti den blomster-gården ut, Gingo
allena två hofwar,
Slogo lofwar, slogo lofwar Iring war
lilla Fru.

7. Hef

7.

Hei sade Bosiven til den andra så stem,
hei det år middag kom låt oss gå
hem.

Ennå Carnaljer, två Carnaljer i
hvar enda lem.

8.

Nog förstod man Gubbarna nog hvad,
som de hade i sinne.

Hwita linne, hwita linne ögat lått
bedrog.

9.

Ögat drog linnet, men Susanna drog
alt, låset för porten ty det war
så befalt

Låt oss sjunga, låt oss sjunga blodet
blifwer kalt.

10.

Utså war sakens sammanhang him-
len Susanna belöne,

Bland de sköna bland de sköna, har
hon dubbel rang.

